

B. J. Zsolt

EGY HARCOS NAPLÓJA

Ne olvasd, ha nem vagy még 16 éves,
mert megváltozik a világról alkotott képed...

Köszönet a segítségért Molnár Gyulának
(11. ker. volt MSZP-s polgármesterének) & Bugán Adélnak.

GYERMEKKOR

Akkor már az idő télre járt, az utcákat jeges szél járta át. Az úton feküdtek a macskakövek, amiről az égből eső hópelyhek, egyszerűen visszaverődtek. A csendet, pacik dobogása törte meg, akik az éhségtől már erőtlenek, ugyanis a rohanásban senki nem etette őket meg.

Jó pár holddal ezelőtt, még a nap felkelése előtt, újonnan még sárga, de az óta már belement párszor a sárba, itt-ott megkopva, de ereje meg nem torpanva, robogott a gépsátán egy Egészségügyi Intézmény felé, mert valami történni készül épp.

Az út nem kellemes, a kátyúktól sem mentes, az orrokba a csatorna bűze magát belemarja.

A fák pedig, mik egykor még zöldelltek, már a kutyanak se kellett. Ifjú zsiráf korukban azonban, még feszítettek az út szélén nagy halomban.

A gépsátánban reszkető kézzel, a kormányt markolva vezet egy férfiember, ki egykor, az ő apjának volt egy kisded gyermek, de most az élete, reményekkel teli apukának jelölte, s a két szeme örömkönytől homályosan, az utat kémlelte.

Ingben, egy nadrágban, itt-ott pecsétetekkel tarkítva, kikandikáló rugókkal díszített ülésen feszített, és úgy vezetett, mint aki még életében nem látott magzatvizet.

Valamint egy anyukának jelölt lány, aki már férjezett, illetve már félig-meddig anyuka lett.

Ő az a nő, akiből én bújtam elő, és csak egy otthonkában lehetett, ráadásul nem is vezethetett.

Neki is csillogott a két szeme, bár az ő csillogása inkább a fájdalomtól lehetett.

Ez a nő a gépsátán hátsó részén foglalt el két fekhelyet, mert ülni már nem ülhetett.

Ugyanis úgy esett, hogy az anyós ülésen ülni nem lehetett, mert a riasztó szerepét betöltő, baromi szuvas fogú eb ott foglalt helyet, akinek a nyála, mikor a fejét rázta, rátapadt a szélvédő belső falára.

Az anyuka nagyon szépen volt fésülve, bár a döcögős út miatt, semmit nem lehetett látni belőle. A szeme sem a boldogságtól lábadt mindig könnybe, hanem, mert a pocakját én ütöttem.

Valószínű, hogy fájhatott ez neki, mert patakban folyt a könnye, és nem is volt kéznél tiszta zsepi.

Addig rúgtam és addig fájtam ott bent, míg ki nem préseltek engem azon a szűk helyen ott lent.

Végre kaptam levegőt. Igaz, ezért nagyon megszenvedtettem őt.

Megtapasztaltam hirtelen, hogy milyen is a méhen kívüli életem.

Akkor még nem sejtettem, hogy gizda kis testem, úgy fogják ütni, mint ahogy falhoz vágják a bűdös zoknit.

Később kiderült szükség volt erre, mert érkezésemnek hangot adni nem nagyon mertem. Akkor még arról se volt fogalmam, hogy egyszer ott fognak hagyni valahol félholtan.

Oá-oá, nézd má, beszorult a bokám...

Megszülettem. Végre a világra jöhöttem. A nők kedvenc játéka kiköszönt a világra.

A kis Casanova, aki születése óta, kis pöcsével nem egyedül játszott a porban.

Hódítottam már szüzet, ki még sose látott tüzet, anyukát, kinek fényesre nyaltam a csúnnyáját, férjezett nőt, vagy elváltat, vagy épp özvegyet és fiatal.

Kis és nagy mellű lányt, és mindezt azért, mert rájöttem, hogy ez nem fáj.

Nem kifejezetten a jó testű, szép arcú nő a kellemes, hisz bármilyen szép is a körte, attól még lehet férges.

Viszont, ha megfogott benne valami, akkor már neki is kellett akarni.

Azonban, sose tartottam senkit talonban, és állítom azt is, hogy az érett nő már nem keres magának gazdát.

Nem vagyok túlzottan büszke arra, hogy fiatalon még mentem jobbra-balra, egyik ágyból át a másikba.

És már csak azért se én vagyok a NAGY Casanova, mert egy éjszaka nem tudtam volna egy nőről átmenni a másikra, tucát nőnek kielégülést biztosítva, hogy ne legyen oly forró a nedves vagina.

Szóval, az ezerkilencszázas évek melle tájékaról származom, és úgy születtem, hogy szem nem maradt szárazon.

A jövetelemet segítő emberek, Anyci hasában engem addig ke-restek, míg végül sikeresen megleltek.

Igaz, először nem tudták, hogy milyen is a nemem, mert oly aprócska volt az a bizonyos szervem. De a végén csak fiú lettem.

A lábam közti micsodát először pattanásnak hitték, ezért nyomkodni kezdték, de mivel ez nekem nagyon fájhatott, úgy hagyták az a darabot.

Rendes baba voltam, ezért eszeveszetten sírtam. Toporzékolni azonban nem voltam hajlandó, mert nem volt a lábamra lábraváló.

Viszont, ha lett volna fogam, biztosan tökön szúrom magam.

Ha jól sejtem édesanyám a drága nem fázott, annak ellenére, hogy kint dermesztő hideg volt. Inkább verejtékben úszhatott, s a szemei majd kieshettek, úgy beeresedtek, és mert annyira örült jövetelemnek.

Na de már nincs mit tenni, ha kint, még nem volt mit enni, ráadásul nem volt annyira meleg, ezért azon imádkoztam, hogy újra pocaklakó legyek, vagy, hogy valaki azt mondja nekem, hogy viszszaeszek, és rád zárom a reteszt.

A köldököm zsinórját nem rághattam el, mert azt kezeimmel még nem értem el.

Üvöltenem viszont kellett, ha akartam, ha nem, mert a feneke-met csapkodta egy jó nagy ember. Hát nem is csoda, hogy egy baba kék és lila.

És még a négerekre mondják egyes egyedek, hogy ők a színes bőrűek...

Pedig mikor születnek barnák, felnőnek barnák, meghalnak, barnák.

Ezzel ellentétben a fehérnek mondott népek, születésüknél lilásak vagy milyenek, amikor felnőnek rózsaszínűek, az elhalálozásukkor ismét kékeslilas színűek.

Szerencsémre a hangszálam bírta az üvöltözést, a testem pedig az ütlegetést. Pontosabban a kis popsím, mert ütleget csak arra akartak adni.

Az viszont már akkor megfogalmazódott a fejemben, hogy ha akkor pár kilóval nehezebb lehetek, és pár centivel nagyobb lett volna a karom, úgy lecsapom a fickót, mint egy eszetlen barom.

De, hát szerencséje van az illetőnek, mert mindmáig nem keresem őt meg. Csak a világra hozott engem, ezért neki ezt most elnéztem.

Apró gyermekként napjaim úgy teltek, mint a lila teheneknek. Bár, amit szemem megkívánhatott, az után két kezem, szélesebesen kapkodott.

Hurkáim nagyon szépek lettek, mert a mell, mi enni adott, tele volt tejjel.

Sajnáltam Anycit a drágát, mert úgy csüngtem a mellén, mint a kiéhezett lajhár. De hát, mit csináljak, ha akkor még én voltam az egyetlen gyermek, aki a puha keblekből édes tejet termelt.

Aztán lett két testvérem, akik kis idővel utánam jöttek meg. Az egyik nőnemű, aki egyszerűen nagyszerű, és egy másik testvérem, aki fiú, bár ő már nem annyira hiú.

Egyik testvérnek egy, a másiknak öt évbe telt, míg utánam a világra jöttek.

Én vagyok a legidősebb a testvérek közül, bár azt nem mondhatnám, hogy szívem ennek nagyon örül, mert mikor észrt osztottak, az után, nem nagyon kapkodtam.

Mondhatnám azt is, hogy a húgocskám a család esze, de nem mondom, mert ezt a lapot is betűkkel írtam tele. Sokat dolgozik, sokat szervezkedik, és ez nagyon jól áll neki.

A drága öcsikém pedig, a két szép kezével keresi meg kenyerét, és mára már hétszer akkora, mint széles, és pontosan akkora, hogy ha mellém csapna, biztosan beverném a fejem a falba.

Amikor ő készült, biztosan mindkét szülőm megszédült, vagy csak rossz idő volt odakint, és ezért nagyon ráértek a szüleink.

Nálunk az volt a szokás, hogy első volt a gyermeknek a szopás.